

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

Tayyip Erdoğan'm Saray'da düzenlediği
30 Ağustos resepsiyonunun menüsü coşkulu çıktı:
Ejder Meyveli Smoothie
(Chia tohumu eşliğinde),
Efuli (Liçi meyvesi eşliğinde),
Aloevera (Starex meyvesi
eşliğinde), Zencefilli Somonlu Suşi...

OFF YANDIM !...
G.TÜMÜN BAĞI ÇÖZÜLDÜ
RESMEN...
...İHI...

**EJDER
MEYVELİ
SMOOTHİE HİÇ
BULAŞMAYACAK-
TIK SAYIN
BAKANIM.**

SAÇ DÖKÜLMESİ

Sağlık Bakanlığı saç dökülmesini yasakladı..

★ "Günlük hayatta sık sık karşılaştığımız bu şirkin görüntünün önüne geçmek için millî seferberlik kongresinde konuşan Sağlık ve Nasılsın Bakanı Yusuf Mirzalı "Bütün kellere güneş paneli takılacak.. Böylelikle hem kelkel doluşmalarının önüne geçilecek, hem de elektrik üretecekler.. Ayrıca, kellerin kendi temin edip ucuca ekledikleri üslü prizler kadar uzaya gidebileceklerini söyleyen bakan "Bu yüzden sokakta yürürken bu kablolarla takılıp düşmemeye dikkat edelim.. Onların fişlerini yanlışlıkla çıkar-mayalım, çıkarsak da tekrar takalım" şeklinde sözlerine devam etti..

★ Üslü priz satışlarında patlama beklediğini söyleyen beşli priz üreticileri derneği başkanı daha sonra mikrofonu kibarice "Yi sağırdı.. Ama programda böyle bir ses olmadığı için bu gerçekleşmedi.."

Bunlar Defolu..

Dolar hakkında bilmedikleriniz..

★ Dolara yeşil rengi veren bilindiğinin aksine klorofil değil klorofil hücreleridir..

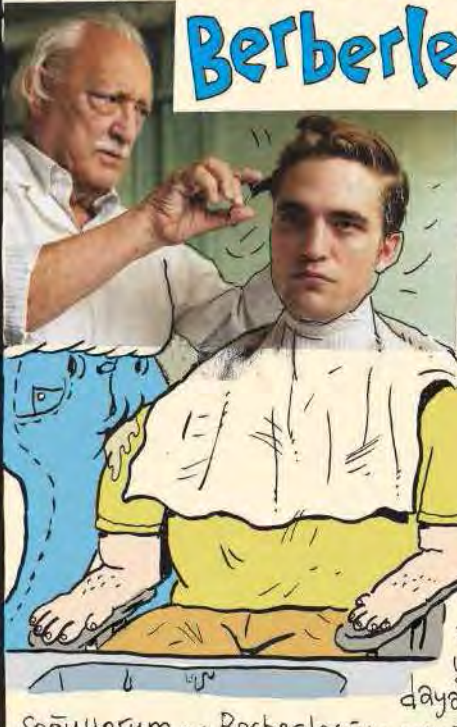
★ Amerika'da 2 dakikada bir dolar cınayetleri işlenmektedir.. Yani saatte 30 dolar cınayetleri işlenmektedir..

★ Günde 30 sarı 24.. iki üs, altı.. Altıyüz küsür.. Ayda sarı 3.. Bin seviz yüz, onsekiz bin, yirmibin de.. Senede sarı 12 gile, 250 bin.. Mezarları iki metre kare de bir.. 500 bin metre kare her sene mezarlık.. On senede 5 milyon metre kare.. Şehir anki..

Berberler uyarıldı..

★ Konuyla ilgili konuşan Gezegen ve Yöresel Bakanı İsmet Veceksın, "Senelerce omuzlarımıza bir yük gibi dayadıkları erkeklik organlarıyla kirlittikleri ve hatta manitaman otobüste sinemada uykusu geldiğinde başını omuzuma dayadığını diyemiyorum.. Çünkü temiz değiller.. İkişine de berber dayıyo.. Elin adamının dayadığı yere manita başını dayayınca, manitadan soğuyorum.. Berberleşiyö manita benim için.. Gıttır burdan! Defol! diye bağırmanın için kendimi zor tutsam da mücadeleyi kolayca kaybediyorum.. diyen bakan ağlamaya başladı ve "Çocukken başından geçen bir şeyi anlatmak istiyorum" dedi.. Ama bu sırada salona dâhil protestocu berberlerin bakana köpüklü taş fırsası atılması sonrası basın açıklaması sona erdi ve bakan olay yerinden uzaklaştırıldı.. Daha sonra olay yerine gelen "Berberlere Karşı taramalıy-lan Ateş Et Komutanlığı" es başkanı albay Surdur Tımdınga komutasındaki komandolar, kalabalığa müdahale ederek, el bombaları attılar.. Uşaklar napalm bombası attı..

Trump'ın babasıyla sıcak-sıcakına

★ "Trump başına büyük bir socuktı.. Ona asla laf dinletemezdiniz" diyor, Trump daha ufak bir çocukken onunla aynı sokakta yaşayan eski kalorifer işçisi Johan Anderson.. Bugün 108 yaşında olan Johan'a uzun ömrünün sırrını sordüğümüzda gülüyor ve gülmeye devam ediyor.. Çok yaşlandığı için kafa gitmiş..

★ Tramp'la aynı yurttaki kalan arkadaşı peynir ve gübre ithalatçısı Grand Somerwil ise, Trump'ın hiç de kolay bir arkadaş olmadığını söylüyor.. O yüzden Tramp'la bir türlü arkadaş olamadığını söyleyen

grand, onunla aynı yurttaki kalma-dığını söyleyince, olay daha gizemli bir hâl kazanıyor..

★ Trump'la aynı kreşte çocukluk arkadaşı olan Enhenri Jonyou ise çoktan ölmüş olduğu için malesef telefonlarımızı açmıyor.. Zaten telefon çalışmıyor bile.. Belli ki hattı kapatılmış.. Sonra bir arkadaş "+90 koydun mu" diyor.. Diğer bir arkadaş "O Türkiye'nin kodu" diyor.. Kendi aralarında kodlu konuşmalarını farkedince, bu iki arkadaşından koşarak kaçıyorlar.. Kovılıyorlar ama sesleri gitgide azalıyor..

Çok hızlı koşuyorum.. Ve nefes nefese kalıyorum.. Dalağım şişiyor.. Yakalanıyorum.. Sonra olay anlaşıyor..

Klozet, savaşı nasıl kazandı..

★ Daha dün kadar sömerek scan atalarımız gibi niye semiyoruz.. Alafranga, yani klozet, bize sunduğu oturma konforu ve bacakların uyusmasına son veren yapıyla evlerimizde girdi.. Ama sömelmeli tuvaletlerin daha hijyenik olduğu unutuldu.. Sömelerken semanın çok daha rahat olduğu ve ikinarak kılcal damarlarımıza verdiğimiz

zararın, sömelmeli tuvalette olmadığı unutuldu.. Bugünkü kuşağın dedi "Kapağı kaldırdın mı?".. Niye?.. Çünkü işerken sığın-yor da ondan.. Ufak idrar zerreciklerinin serayarak baş-layan yolculukları en sonunda ağzımızda bitiyor.. Mikrobu taşıyoruz bi şekilde ağzımızda.. Elimiz hep ağzımızda.. Ona dikkat edelim..

Tarih öğreniyorum

Çıkmayan kısmın özeti

Mussolini İtalya'da iktidara gelir ve ülkeyi manyakça bir yönetimin içine sokar. Muhalif hiçbir ses, hiçbir gazete-dergi, hiçbir parti yoktur, herkes susturulmuştur. Mussolini tüm bakanların yerine kendisi bakar, artık tek adam, tek yürek, tek irade olmuştur. Bu da yetmezmiş gibi bir de bölgenin en psikopatu, Dj Manyeto lakaplı Hitler'le işbirliğine girer. Bu duble irade öyle sağlamdır ki, karşısında kimse duramaz ve olaylar gelişir...

1 Eylül 1939'da tam bir hapçı gibi sağa sola saldırmayı planlayan Hitler, öncelikle Orta Avrupa, ardından Doğu ve Batı Avrupa'yı (komple Avrupa işte) Almanya topraklarına katmak amacındaydı ve bu amaçla Polonya sınırını geçer. Bu güzel vesileyle II. Dünya Savaşı da başlar. O esnada daha önce Malta, Korsika ve Tunus'u İtalyan topraklarına katma ve "Ecdadı Roma İmparatorluğu'nu canlandırma amacı" taşıdığını söyleyen Mussolini de Almanya ile birlikte Mihver Devletleri bloğunda savaşa girer. Savaş her lidere de gerekmektedir... Birçok faşistin –bile- karşı çıkmasına rağmen 10 Haziran 1940'ta savaşa girdiklerini resmen ilan eden Mussolini, Kuzey Afrika ve Balkanlar'da Müttefik kuvvetlere karşı mağlup ve mağdur olur.Almanya'dan aldığı destek ve gaz ile işgal ettiği bölgelerde direnir ancak İtalya'da gücünü kaybetmeye başlar. İtalya'daki komünistler önderliğindeki direnişçilerin ülkede etkili olması ve müttefiklerin 1943'te Sicilya'ya çıkartma yapmasının ardından Kral Victor Emmanuel III (bizdeki her şeye hayret eden adam gibi bi şey), Mussolini'yi görevden alır.Almanya da boş durur mu? Zart diye stratejik ortağı İtalya'nın Kuzey İtalya kısmını 'Hacı senin işin yoksa ben bi dal alıyorum' diyerek işgal eder. En psikopat sağlam irade Hitler'in emriyle, başlarında özel bir Fallschirmjäger (Anlamı 'Hava indirme birimi' de böyle yazında daha şekil oluyor) birimi, Mussolini'yi 12 Eylül 1943'te Gran Sasso'da tutuklu bulunduğu otele kurtararak önce Roma'ya, sonra aynı günün akşamı bir

Luftwaffe (Alman Hava Guvvetleri) nakliye uçağı ile Viyana'ya kaçıırır...

Birkaç gün sonra ise Mussolini baş psikopat Hitler'in karargahının bulunduğu Rastenburg'a götürülür. Mussolini, burada Hitler tarafından karşılanır. Buradan da oğlu ile beraber karargaha götürülüp Göring'in sığınağına yerleştirilir. Ardından Mussolini Münih'e gazlar. Orada şabalak oğlu ve İtalya'dan gelen karısı ile beraber, Bavyera kraliyet ailesi Wittelsbacher'lerin şatosuna yerleşir. Mussolini bundan sonra yine Kuzey İtalya'ya döner ve Garda Gölü kıyısında Rocca delle Caminate adlı sote bir yere yuvalanır. Almanlardan emanet özel bir SS kıtası kendisini sürekli olarak korumaktadır. Eee tabii ki o da bilir, sağlam d*t sağlam koruma gerektirir. Burada iş yapmış gibi Cumhuriyetçi Faşist Parti'yle beraber

İtalyan Sosyal Cumhuriyeti'ni kurar. 15 Eylül 1943'te palavradan hükümet işlerini üstlenir. Ancak kurduğu bu hükümet sadece bir gölge hükümettir ve Almanların kukla rejimi olmaktan öteye gidemez. Asıl söz, tabii ki Alman işgal yetkililerindeydi. Mussolini'nin hükümeti sivil idare işleri ve Almanya'ya işgücü temin edilmesiyle uğraşır. Kendi ülkesini Nazi Alman komutasına peşkeş çeker.

Savaşın son günlerinde (25 Nisan 1945) emir almak için bir Alman delegesini bekleyen Mussolini, kimsenin gelmemesiyle şaşkına dönmüş, villasının balkonuna çıkıp 'Aldatıldık, yine Almanlar tarafından aldatıldık' der. 27 Nisan sabahı zırhlı bir araba ve yirmi beş kamyon

ile beraber yola koyulur.Amacı İspanya'ya kaçızlamak için bir uçağa binmek üzere İsviçre'ye gitmektir.Yolda ilerlerken partizanlarla (rastlantıya bakın ki) Musso adı verilen bölgede çatışmaya girer. Keko faşistler hemen teslim olsalar da bir manyak olduğu için Mussolini zırhlı arabayla gaza abanır ve kaçmayı başarır. Mussolini ve beraberindekiler, İtalyan partizanlar tarafından, -Şimdilerde Corc Kuluni'nin evinin filan olduğu- Como Gölü yakınlarında durdurulur. Partizanlar arabayı ararken içeride battaniyeye sarılmış bir erkek bulurlar.Arabanın içindekiler 'Zavallı bir sarhoş ya bırakın dedeyi' diye geçiştirmeye çalışsalar da battaniyeyi kaldıran partizan Mussolini'yi tanır ve Duçe böylelikle yan basar. Hem de ne! Enlemesine...

28 Nisan'da bir Albay Mussolini ve metresi Petacci'yi öldürür. Öldürülme olayı resmi versiyonuna göre şöyle gelişmiştir:Audisio, Mussolini ve metresi Petacci'nin tutuklu oldukları çiftlik evine gitti ve tutuklu kaldıkları odaya girer. Onlara 'İtalyan ulusuna adaleti iade etmek üzere görevlendirilmiş bulunuyorum' diyerek kısa bir konuşma yaptıktan sonra ikisine de diz çökmelerini söyler. Bunu reddeden sevgilisi Petacci, Mussolini'ye sarılır.Audisio'nun elindeki makinalı tüfek tutukluk yapar ve ateş almaz. Bir ikinci silah da tutukluk yapınca strese ve manyaklığa dayanamayan Albay Audisio, muhafızlardan birinin makinalı tüfeğini kaparak önce Petacci'ye ateş eder.Tam o sırada Mussolini ceketini açar ve "Göğüsümden vur beni!" diye haykırır.Audisio hiç beklemeden ateş ederek Mussolini'yi de göğsünden vurur. Mussolini yere düşer ama ölmez, albay yanına gider ve ve göğsüne bir kurşun daha sıkar.Audisio savaştan sonra yayınladığı anılarında, Mussolini ve metresini toplam 5 kurşun ile vurarak öldürdüğünü belirtmiştir.

Mussolini'nin maiyetindeki diğer üyeler (başta bakanlar ve İtalyan Sosyal Cumhuriyeti yetkilileri) aynı gün akşama doğru bir idam mangası önünde 'Yeter hayatımızı kaydırdığınız' diyerek idam edilir. Ertesi gün Mussolini, sevgilisinin ve birkaç yandaşının cesedi Milano'da Loreto Meydanı'ndaki bir benzin istasyonunun çatısından baş aşağı sallandırılır. Teshir edilen cesetlere halk pek sevgiyle yaklaşmaz.Aksine tükürük ve tekme manyağı yaparlar ama yıl kaç yanı... O zamanlar insanlar çok vahşiymiş...

Nefretle değil, sevgiyle yaşayın. Sevgi yoksa her türlü sıkıntı var, unutmayın.

æ Merhaba.

æ Daha düne kadar angarya işten nefret eden ben, şimdi angarya işin resmen hastasıyım. O yüzden insan asla şey demeyecek.Yemin ediyorum bak, vallahi bak. Şey demeyeceksin ağabey. Sonra diyorsun ki, “ben o zaman şey demiştim, şimdi bak halimi görüyor musun” diyorsun. Bunları var ya tane tane diyorsun. Hayat insana neler neler yaptırıyor.Yor. Or. Ror.Angarya işin hastasıyım. Bana şimdi bir angarya iş verin, ben o angarya iş için deli çıkarım. Ben şu anda angarya işin önüne yatan bir insanım. Büyük ihtimalle zihinsel bir hastalık bu benim yaşadığım.Ama şöyle de bir durum var, eğer ben böyle mutluyсам demek ki bu hastalık iyi bir şey. Hatta hastalık bile değil, bir neşe, bir eğlence, bir lütuf. Bir hediye işte. Süper bir şey yani. Ha bir de ben şimdi angarya işe örnek vermek istemiyorum, çünkü bire bir anlatım sevmiyorum.Angarya iş işte, iç dünyanda sen canlandır.Angarya iş için nasıl saatler harcadığımı hisset de ağla. Gerçekten çok zor durumdayım. Mutlu ve tedirginim. Mutsuzum lan hatta. Bittim bence ben.

æ Bir de benim bir adet “zayıflamış mıyım pantolonu’m” var, o da bir acayip bence. Zaten bana sorarsanız birçok şey acayip.Yaşamdan keyif alan, her bir şeye şaşıran biriyim. Şaşıran Otu gibi bir şeyim. Bu arada var mı Şaşıran Otu diye bir şey,yok bence.Yeşil bir pantolon bu. Durur öyle.Yıllar önce aldıydım, dışarıda bir kez bile giymedim. Çünkü sıkıyor zaten biraz. Bazen çok sıkıyor,bazen az sıkıyor. Hiç sıkmadığı da oluyor, işte o zamanlar hayvan zayıflamış oluyorum, o zamanlar da benim keyfim olmuyor, hiç giymiyorum dışarıda kendisini. İğrenç bir yeşil renkten bahsediyorum. Kot. Süper marka kotu. Zamanında

almışım işte. Hiçbir şekilde dışarıda giymiyorum, sadece zayıflamış mıyım diye kendimi kontrol etmek amaçlı evde şöyle bir giyiyorum, “ha zayıflamışım”, ya da “ha zayıflamamışım” diyorum, tekrar çıkarıyorum üstümden. Yıllardan beri pantolonun görevi bu. Evde baskül yok. Sevmem baskül. İlla da kilomu öğreneceksem eczaneye gider tartılırım. Sonuçta ruh hastalığı böyle bir şey. Ruh hastalığının gereklerini yerine getirmek istiyorsan, ona göre davranacaksın. Hem ruh hastalığının nimetlerinden faydalanacaksın, hem de,... öyle yani işte. Bence ne demek istediğim tam olarak anlaşıldı bu noktada. Ne diyordum, pantolon. Şöyle bir giyer çıkarırım, ne olduğumu görürüm, tekrar katlar, yerine koyarım. Durumlar hep böyleyken böyle işte.

æ Sanatçılar Milli Futbol Takımı Art-İst olarak geçen Haziran yine Moskova’daydık ya, bu defa dünyanın en güzel insanı Halil Sezai de katıldı aramıza. Futbolla pek alakası olduğu söylenemez, takımımıza sanatsal açıdan büyük katkı sağladı. Dostluğu zaten muhteşem. Bir iki maçta da oynadı aslında. Bir maçta 8-4 galip geldik. Halil Sezai de son beş dakika girdi oyuna. Maç bitti, Halil Sezai, “süper oynadım yalnız” dedi. Ben de gerçekten merak ettiğim için sordum, “ayağına top değdi mi ki ya senin hiç” dedim. “Değmedi ama çok iyi adam tuttum” dedi. Komikti bence. Ne bileyim, bu da böyle bir animızdır işte.Yaşadın gittin, bu hikayeler kaldı geriye. Bu hoş sadalar.

æ Bir keresinde de memleketlerden bir memlekette bir ortamımız oldu.Tiyatro oyunumuz vardı, oyundan sonra bizi yemeğe götürdüler.Trakya’da. Güzel içiyor, güzel yiyoruz. Geniş, uzun bir masamız, neşeli bir ortamımız var. Belediye başkanı bile orada. Derken derken bir arkadaş aldı eline bağlamayı, çalmaya başladı. Ortamın şeklinin şemalinin değiştiğine değışeceğine dair ilk işaret

aslında buydu bence.Bağlama ortaya çıktıysa hiçbir şey eskisi gibi olmaz. Namıssız nasıl da güzel çalıyor. Neşemiz eksildi, o oldu. İçli içli çalıyor.Ağlıyor, ağlatıyor. Derken derken, bunca acı yetmezmiş gibi, bağlamacı ayağa kalktı ve, “İlker arkadaşımız bize şiir okuyacak” dedi. Ben artık dayanamadım, ve, “şiir mi, ne gereği var ki” dedim. Bunu ciddi ciddi dedim. Karşımda koskoca belediye başkanı oturuyor, onu da ezdim. Bir yerde de sanatçiyım ben burada. **Hepisinden** üstünüm. O kadar sinirlendim bu şiir olayına.Yanımda da bizim ekipten ulaştırmadan bir çocuk vardı, on yedi yaşında, ben öyle, “şiir mi, ne gereği var” dedim ya, koptu. Koptu ama nasıl bir kopma. Gülme krizine girdi.Ama çok da gülemiyor, kendisini çimdikliyor abartmamak için. Çok zor bir duruma girdi durduk yere, o oldu.“Şiir mi, ne gereği var?!” Gerçekten ne gereği var.Anamız ağlayacak, içimiz iyice kararacak. Fakat İlker de İlker’miş. Bana mısın demedi. Başladı şiirler okumaya.Ama nasıl ayı şiirler bunlar. İnanamazsınız.Yok “bir yerden mutlu bir bildircin havalanmış”, yok “başka bir yerden sansar çıkmış”, dayanılır gibi değil. **Birr** saat boyunca, gece sonlanana dek aç gibi şiir okudu.Velhasılıkelam, gecenin sonunda yanımdaki çocuğun sol bacağı mosmor idi, belediye başkanı oldukça sarhoştı, bağlamacı yorgun, şiirci hala zindeydi. Bizler ise artık şiirden bağlamadan morarmış insanlar olarak otelimizin yolunu tuttuk. Otelde de ayrı içtik. Ertesi gün çok geç uyandık. İstanbul’a evlerimize gecenin bir yarısı zor dönebildik. Şiir deyip geçme, gerçekten birçok etkeni birden etkiliyor, sonrası bir felaket oluyor.

æ Hoşça kal.

“laheyya”

8 Eylül Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 345 54 49
14 Eylül Cuma / **BKM Mutfak Çarşısı** / Saat: 20.30 / bilgi: 0212 327 72 00

Bizim bey, ailemize içgüveysi geldiği için olacak, süklüm püklüm bir adamdı. Babamın yanında sesini yükseltmeye çekinir, hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda sesini çıkartmazdı. Şimdi allah affetsin, babam da uğraşırdı bizim beyle. Kimi zaman batıl inançlarıyla dalga geçer, hatta abartır, bizim beyin kıpkırmızı bir şekilde kendisini odamıza kapatmasına neden olurdu. Ama ne olduysa 17 Ağustos depreminden sonra oldu. Allah gani gani rahmet eylesin, annemi de babamı da depremde kaybettik. Bu kaybın üzerine bizim bey ailenin reisiydi artık.

İlk başlarda her şey iyi gibiydi. Allah günah yazmasın, bizim beyin yüzüne kan geldi adeta. O süklüm püklüm adam gitmiş yerine kendinden emin bir adam gelmişti. Yalan yok, benim de hoşuma gitti bu. Annemle babamdan kalan mirastan üç beş parça akareti satmış, hem benim hem de çocukların üstünü başını düzeltmişti. Nuh nebiden kalma, yaradana yan bakan kıyafetlerimizi atmış, yepyeni esvaplarımızla mahallede caka satar olmuştuk. Babamın emektar Şahin'i satınca içim burkulmadı değil ama beyin onun yerine aldığı, otomatik vitesli, deri koltukları ısıtmalı, sokaklara zar zor sığan otomobilin tadına varınca unutuverdim bizim emektar Şahin'i.

Bizim bey dedemden babama, babamdan da bize kalan, imalathanemizde ürettiğimiz mobilyaları sattığımız dükkânı, yan tarafındaki iki dükkânı da kiralayarak büyüttü. Pek aklım almadı, kiralamak yerine, gerekiyorsa daha büyük bir dükkân satın alabilirdi. Ama bunu söyledimde ne kıt kafalılığım kaldı, ne cahillliğim. Ticaretten anlamıyordum, ekonomiyi bilmiyordum, kafam da çalışmıyordu. Tüccar adam çabuk netice alacağı, parasını katlayacağı fırsatlar varken sermayeyi kalıcı yatırımlara gömmemiş. Zaten söylediğine göre rahmetli babam da bilmiyormuş bu işleri: kazandığıyla imalathaneye yeni makine alıp durmuş. Hâlbuki şehirdeki diğer mobilyacı imalatı daha ucuza getiriyormuş. Pahaliya üretmektense ucuza üretenden alıp satmak daha kârlıymış.

Biraz bozuldum. Neticede rahmetli babam dedemin çıraklığından yetişmiş, geceli gündüzlü çalışıp kendisi de yanında onlarca insan yetiştirmişti. Ha bakın, lüks ve rahat yaşamıyorduk orası ayrı. Ben de zaten bu yüzden bizim bey bu işleri daha iyi biliyor, diye düşündüm.

Kısa zaman sonra bizim bey, babamdan kalan, artık fabrika denilebilecek büyüklükte mobilya imalathanesini içindeki makinalarıyla, şusuyla busuyla şehirdeki diğer mobilyacıya sattı. Sattığı adamdan alıp mağazada aynı ürünleri satmaya devam edecekmiş. O toplu parayla biz tatlı tatlı yaşamaya devam ettik. Çocuklar yokluk nedir bilmediler. Gerçi büyük oğlan dar, renkli ve paçaları bileğinin hemen üzerinde biten pantolonları, şam şeytanı gibi sakalları ve ansızın peydah olan nargile merakıyla evlat olsa sevilmeyecek bir dallamaya dönüştü. Allah günah yazmasın, anne yüreği falan ama bizim oğlan basbayağı mal çıktı. Kız neyse yine akıllı çıktı da onu yurt dışına gönderdik, abisi gibi tiplerle takılacağına hasret çekeyim daha iyi diye düşündüm.

Geçen akşam bizim bey eve burnundan soluyarak geldi. “Kızı artık daha fazla yurtdışında okutamayız,” dedi, “Derhal geri gelmesi lâzım.” Hemen itiraz ettim. O kadar mal mülk kaldı, akaretlerden birini satar yine okuturuz kızı dedim ama vah benim başıma gelenler: “Akaret mi kaldı hanım?” dedi, “Hepsini sattık, elimizde bir dükkân kaldı, onun da altı aylık kira borcu var.”

Ben bayılacak gibi oldum doğrusu. “Yahu dükkân bizim değil mi? Madem kirasını ödeyemiyorsun, yan dükkânları boşalt!” Vay benim dünyadan haberim yokmuş da, o babamın kurduğu mobilya fabrikasını alan adam ne hergele çıkmış da, sürekli fiyatları yükseltmiş de, o yüzden bizim bey zorda kalmış da, dükkânı da ipoteye verip kredi almışmış da...”

Valla çok da dinlemedim ama benim anladığım, bu benim sümsük, önce dedemin, sonra babamın gece gündüz çalışarak kurduğu, seksen yıldır tıkır tıkır çalışan, onca aile geçindiren işi parça parça satmış, sattığını afiyetle yemiş. Eksik kaldığında kiradaki evlerimizden birini satıvermiş. Şimdi allah günah yazmasın, biz de onunla beraber yedik yemesine de, ne bileyim bizim sümsüğün bu kadar salak olduğunu? Baktım hâlâ “Yahu ne bileyim ben adamın fiyatlarını yükselteceğini,” diyor hiç düşünmeden mutfaktan oklavayı alıp bizim beyi sopalamaya başladım. Allah affetsin, aile içi şiddete ben de karşıyım ama “Ulan gerizekalı, ulan sümsük, imalathaneyi sattığın adam şehirdeki tek mobilyacı oldu çıktı, tabii ki istediği fiyata satar, dangalağın evladı seni,” diye diye bizim beyin sırtında oklavayı kırdım.

Fena da olmadı. Bizim bey eskisi gibi sümsükleşti. Oğlana arabasını sattırıp, fabrikada zorla işe yazdırdım, bizim beyi de halamların fındıklığına fındık toplamaya yolladım. Gerekirse ben de temizliğe gider kızımı yine okuturum. Tabii suç bende. Yılların sümsüğü “Ben bu işten anlarım, sen anlamazsın,” dedikçe, erkeklik gururu kırılmasın diye sesimi çıkartmamıştım, hata etmişim.

ve **SİNEM**
Sağlıksız beslenmede
Zimba gibi

*“Nasıl taşıdımsa yıllarca
Devam ediyorum öyle
sessizce
İklimler için pudra şekeri,
sancı ve ayna
İnsanlara hikâyeler ve
iharetler temin etmeye.”
-Ayfer Yazıcı / Atlasın Sabrı’ndan*

GEMİ: “Hepimiz aynı gemideyiz lafı sana mecaz, bana metafor fakat o hepimizin içinde hakiki hakiki gemileri, gemicikleri olanlar da mevcut!

VARDIR BİLDİĞİ: Donald Trump yok, külçe altına can veren Rabbim var...

PROTEZ YAPTIRMIS CANAVAR: Ekonomik terör, doların yükselişi değil, doların varlığı. Ve bizim ona bağımlı olmamız. Kapitalizm; makyajlı faşizm; emperyalizm de küresel terör. Gezegendeki terörün bir numaralı kaynağını arıyorsanız, çok yakında: NATO! Haçlı Seferi’nin bin yılı aşkındır süren hayasız saldırısı, bir gün bile ara vermedi. ABD-İngiltere-İsrail eksenî, vahşî siyasetlerini “Uygarlık” ilan edip, dünyayı yağmalama peşinde. Nesne hırısı, enerji hırsızlığı, para ve güç manyaklığı gözlerini kör etmiş... Tarih, bir gün olsaydı, o günün gazetesinin manşetine “Emperyalizm” yerleşirdi.

ŞERDEKİ HAYIR: İncirlik üssünün kapatılması ihtimali bile beni pek çok heyecanlandırıyor.

MİSİLLEME: Amerikalılar da bizim malları kırsalar ya protesto için. Gerçi kırmāsalar da olur. Kısa süre sonra kendiliğinden bozuluyor zaten bizim mallar...

ŞAİR EVLENMESİ: Şinasi’nin oyununu henüz bitirmedim ama şu detayı paylaşmadan edemeyeceğim: Tıpsız biri için “Çehre Züğürdü” diyor yazar! Anonim mi, kendi buluşu mu bilemem...

BİRİNCİ ESKİ: Türk, kahveyi güzel karıştır / Arap, alemi şiirle tanıştır/Boşnak, kardeşi kardeşle barıştır / Arnavut, votkamla eriği çalıştır!

TZU KRU: Böyle bilge olsa ya peki, savaştan yırtma tekniklerinde gayet uzman...

SORUNLU BİREY TEORİSİ: Zerre varlık sevinci yansıtmadan, varlık endişesine gömülmüş bir hastalıklı tipoloji de mevcut. Her çağı bunalımla anan devasa modern orkestranın önünde hep kendi içine söyleyen bir zavallı solist, çağımızın tasalı bireyi. Atilla İlhan’ın sözleriyle, meyyus bir papağan gibi tenhada bırakılmış, içlerindeki bozgunla konuşuyorlar, harıl harıl...

EVLIYA ÇELEBİ: Seyahatlerde kendini bekâr olarak tanıtması ve nihayet gerçeğin ortaya çıkması...

YİNE SEVER MİYDİN BENİ BENİ: Polonya scrabble’ında J olsaydım olsaydım.

OLUNCA OLUYO: “Doğuda doğmak suçsa, en büyük suçlu güneş” diye minibüs yazısı gördüm Kadıköy-Pendik hattında...

JÜRİ YA KULUM: Çocukluğumdan beri gıcığım “Birinciliğe layık eser bulamayan” jürilere. Bu ne müşkülpesent tavır, en sevdiğinize birinciliği verin işte. Sanki seçici kuruldaki herkesin her işi on numara da...

YALNIZ DEĞİLİM: Suyu soğuk içerdin, üzümü dörder-beşer yerdin. Televizyon karşısında bir hayli uyuyakaldın. Temiz don giymeyi sevdin. Ütü kokusuyla huzur buldun. Beyaz kedin olsa kesin “Pamuk” koyardın adını. Özellikle adamdın hep

Vedat Özdemiroğlu. Gene öylesin.

KARAMAZOF KARDEŞLER: Baba, Oğul, Kutsal Ruh...

LÜTFEN: Meyveleri seviyoruz. Meyveleri çok seviyoruz. Lakin nasıl din ve devlet işleri ayrılmalıysa, meyve ve

pasta da ayrılmalı! Meyveli pasta nedir ya? Aziz kardeşim Tolga Yazıcı ve ben, meyveli pastaya itiraz ediyoruz. Pasta dediğin, çikolatalı olur arkadaş...

EVLAT: Çok da tanıyıp etmeden, gençlere “Evlât” diye hitap eden adamlar, beni inceden huylandırır. Kendine “duayen havası” verircesine...

ÇEKMECELERİN TARTIŞILMAZ GİZEMİ: Bir sabah, ilkokula gitmeyi hiç istememiş arkadaşım. Annesi, temizlikçi kadını örnek göstererek “Bak, okumazsan Zekiye Ablan gibi başkalarının evinde çalışırsın” demiş. Minik kızın cevabı: “Olsun, ne güzel, çekmeceleri karıştırırım.”

BAKMAK VE GÖRMEK: Tepeden bakan hor görür.

VAR: Küçük ve adi naylon poşetin içinden gene aynı naylondan minicik bir uçgen çıkıyor. Ortası delik falan. Resmen nesnenin yabancılaşması. O kadar işlevsiz, öyle bir değersiz ki, hakkında yazmadan edemedim, yazmadan atamadım.

İTİNAYLA AŞAĞI ÇEKENLER: Bir yanlış yapılsa da surat assam, sitem etsem diye bekleyen tipler de var. Hayata katkıları bu yönde. Sağlam bir kavgayı, sinsî siteme yeğlerim valla...

ZENCEFİL: “Zencefili her gün yersen, unutkanlık yapıyor” dedi. “O zaman, her gün yemeyi zaten unutursun” dedim. “Seninle konuşulmuyor paşabey” dedi.

TAKLİTTE SON NOKTA: “Ey çenem” diye giyim mağazası açılsa ya...

KOMAGENE: Etsiz çiğköfte markası. Onu diyor. “Gene mi et koydun, koyma demedim mi ben?” diyor. “Koma şu eti, komagene” diyor.

vedatozdemiro@gmail.com

**"kendimi
durduracak
değilim"**

Fırat Budacı

ÖMRÜM VEFA EDERSE EN BÜYÜK PROJEM

Bir kitap projesinden bahsediyorum. Sizlere anlatacağım bu projenin ortaya çıkışı kendi düğünümle rastlar. O zamanki sıfatıyla "müstakbel" eşimi koluma takmış, bizim için ayrılan bekleme odasından düğünün yapılacağı salona doğru yürümeye başlamıştım. Yaklaşık iki dakika süren

bir yürüyüşte, annem, kayınvalidem ve müstakbel eşimin henüz evlenmemiş kuzişleri bize eşlik etmişti. Yürüyüş boyunca "oğlum niye evleniyoruz şimdi?" gibi düşüncelerle bilincimi tamamen kaybettiğimi, beynimin yürüdükçe titreyen bir jöleye dönüştüğünü, aşırı gülümsemekten kulaklarımın enseme göç ettiğini ve tüm bedenimin en ufak bir temasa dağılacak kadar kırılganlaştığını hatırlıyorum. Yürüyüşün başlarında, Aysel Gürel seviyesindeki makyajının ortasında belermiş gözleri korkunç gözükten ve annem olduğunu iddia eden deli bir kadın tarafından, gelinliği yüzünden yürümekte zorlanan karıma yardımcı olmam konusunda uyarılmıştım. Yolum ortalarına doğru gelinliğe bastığımdaysa büyük bir telaş yaşanmış, bu minik kazanın "sevimli bir sakarlık" olarak algılanacağını düşünürken, "yuh ayı"ya varan şiddette tepkilere maruz kalmıştım. Düğün esnasında da birçok olay yaşadım, ama evliliğe ilk adımlar sayılabilecek bu iki dakikalık yürüyüşte yaşadıklarımı projemin asıl çıkış noktası olarak görüyorum. Evlendikten sonra, bu zor yürüyüşle ilgili (akademik çevrelerde bilimsel olmadığı gerekçesiyle kabul görmeyen) üç tane makale kaleme aldım. İlki, ağır makyajlı ve zayıf gelinlerin diğer gelinlere nazaran daha sinirli olduğunu ispata soyunan, "Gelinlerde Kilo ve Makyaj Seviyesinin Sorun Çıkarma Eğilimiyle Pozitif Korelasyonu" isimli makaledir. İkincisi, "Yürüyüşe Geçen Damatlarda Algı Yitimi ve Kısa Süreli IQ Kaybı" adını taşıyor. Bu konudaki son makalem ise "Yürüyüşte Dış Faktörler" adını taşıyor. Bu son makalenin alt başlığı oldukça iddialı: "Ağır Makyaj ve Kolları Transparan Bir Abiyeyle Tanınmaz Hale Gelen Annelerin Yürüyüşe Etkileri; Bir Türlü Evlenemeyen Telaşlı Kuzişler Gerçekten Gerekli mi? Ve Babalar Nerede?" Makalelerimin ciddiye alınmaması beni başlarda üzse de yıllar içinde gittiğim düğünlerde

yaptığım gözlemler sayesinde bu işin peşini bırakmamaya karar verdim. Üstelik elimde notlar biriktikçe sadece bekleme odasından düğün salonuna yürüyüşü değil, öncesi ve sonrasıyla bir düğünün bütün ayrıntılarını anlatacağım ve "DÜĞÜN" adını verdiğim bir kitap projesine soyundum. Bu yazıda, tamamlanması belki de seneler sürecek, yaklaşık 400 sayfalık bu büyük projemin (yayıncım izin verirse kitabı bir düğün kataloğu formatında düşünüyorum) bazı bölümlerini sizlere tanıtmak niyetindeyim. Projemin, akrabaları düğünsüz bırakan, ana babayı şaşırtan 5-10 kişilik çılgın düğünlerle, büyükannden kalan elbiseyi ilginçlik uğruna gelinliğe çeviren retro düğünlerle, gözleme şansımın olamayacağı yüksek standartlı düğünlerle ya da iç dinamiklerini bilemeyeceğim köy düğünleriyle ilgili olmadığını en baştan söylemeliyim. Projem, yalnızca modern-klasik düğünleri anlatıyor. Başlıyorum.

Kitabım, "TATLI TELAŞLAR" ana başlığı altında düğün hazırlıklarının anlatıldığı bölümle başlıyor. Bu bölümün başında düğün tarihi tartışmaları, davetiye seçimi, haftalar süren seferlerin ardından seçilen gelinliğin provaları, provaya gerek olmayan damatlığın hemen seçimi, pasta fiyatını duyan damadın uçuklayan dudakları ve damadın annesinin beleren gözleri karşısında, gelin tarafının şaşırmayan çehresi gibi birçok konuyu ayrıntılarıyla anlatıyorum. Bu konuların ardından çifte odaklanarak gelini, "Düğünde Jennifer Aniston Gibi Süzülme İsterken Nilgün Belgün'e Koşmak" başlığı altında irdeliyorum. Yaklaşık 40 sayfa sürecek bu uzun bölümü, "Buna ne gerek var!" deyip gereksiz öfke yaratmaktan başka düğün hazırlıklarına katkısı olmayan işe yaramaz damadın minik zaferlerini anlattığım, "Davetiye İşi Tamam Aşkım!" isimli bölüm takip ediyor. Olayların gelişimini anlatan birçok başka konunun ardından, "Tatlı Telaşlar" ana başlığını birbirini boğmak isteyen iki dünyanın yaşanmış hikâyesiyle tatlandırarak bitiriyorum. Bu heyecanlı son bölümün başlığı: "Bunlar Ne Biçim İnsan!"

Kitabın ikinci bölümünde "BUGÜN ÇOK İŞİMİZ VAR" ana başlığı altında düğün günü akşam saatlerine kadar yaşananları anlatıyorum. Bu bölüm, "Kuzişlerin Saçı da Aynı Kuaförde Yapılacak" başlığı altında, karısı dışında karısı olabilecek yaşta bir sürü kadını aynı kuaföre bırakan damadın dramıyla açılıyor. Bu oldukça dinamik bölüm kendi içinde, "Gelin Başı Dışında Kuziş Başlarının Parasını da Ben mi Ödeyeceğim?", "Hayalindeki Başlı Yalayamayan Gelinin Öfkesi Düğünü Etkiler mi?", "Kuaföre

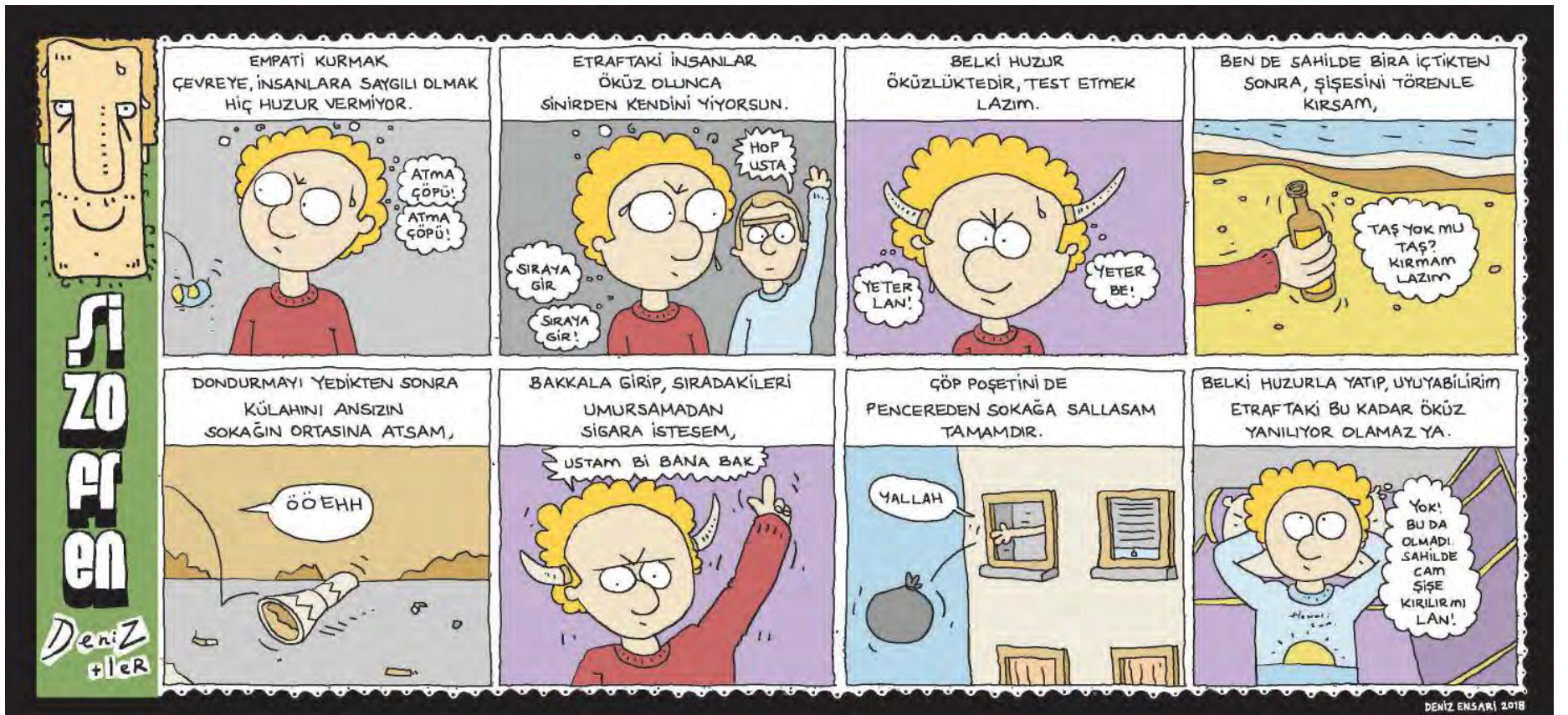
Gelmeyip Saçını Evde Kendi Yapan Kuziş Rüküş mü Yoksa Gerçek Modern mi?", "Gelinden Rol Çalan Seksi Bir Kuziş" gibi bir sürü alt başlığa ayrılıyor. Bölüm, başka bir kuaförde hazırlıkları süren kayınvalideler cephesinin anlatıldığı, "Bu Badana Suratlı Kadın Annem mi? Anne?" başlığıyla devam ediyor. "Ne Yaparsan Yap

Aynısın" isimli alt başlıkta normal tıraşla aynı sürede kotarılan damat tıraşlarına göz attıktan sonra, tıraşını olmuş damadın bir çiçekçiye süslenen arabaya bakan boş gözlerine odaklanıyorum. Damadın müstakbel eşini ve kuzişleri kuaförden almaya gitmesiyle yaşananlar, "Daha Bitmedi mi?" isimli oldukça gergin bir bölümün konusu. "Karımın Saçına Ne Olmuş?" isimli alt başlıkta, kuaförlerin gelin başı adı altında oynadıkları oyunlara göz atarken devamında, "Çok Güzel Olmuşsun Aşkım", "Güzel Falan

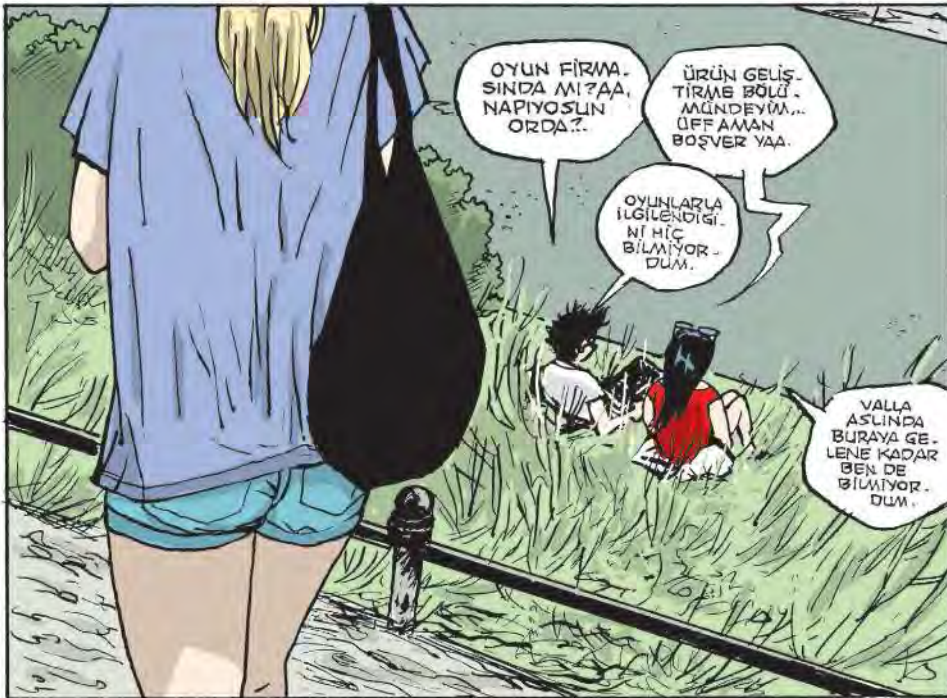
Olmadım!" bölümlerini ve damadın iç sesiyle ilerleyen, "Yalnız Eskişehir'den Gelen Kuziş Harbi Güzelmiş" bölümünü yazmayı planlıyorum. "Her İşe Koşan Gizli Kahraman Erkek Kardeş", "Bazı Arkadaşların Esprileri Rahatlatıyor mu Yoksa Geriyor mu?", "Düğüne Saatler Kala Unutulduğu Fark Edilen Bir Şeyi Hızla Temin Eden Kahraman", "Kuzişler Telaştan mı Beslenir?", "Eskişehir'den Gelen Kuziş Erkek Arkadaşıyla Gizlice Aynı Otelde Kalacak, Sakın Ağzından Kaçırma!" gibi başlıklar ise henüz yazıp yazmayacağıma emin olmadığım, ama üzerinde düşündüğüm ara bölümler. Kitabın bu bölümündeki dipnotlarda, memesi küçük gelinler için tazyikli dekolte fırsatı yaratan korseler ve gelinlere masalsı bir süzülüş imkânı sağlayan tarlatanlar hakkında teknik bilgilere de yer vermeyi düşünüyorum. Yine birçok ara başlığın ardından, "Kim Hangi Arabayla Geliyor?" başlığıyla gelin ve damadı düğün mekânına doğru yola çıkararak bu bölümün finaline yaklaşıyorum. Arabada yaşananları anlatan başlık, düğünün iki kişinin hayatlarını birleştirdiği bir tören değil, gittikçe genişleyecek bir hayatın başlangıcı olduğunu anlatıyor: "Garajdan Teyzemleri Sen Aldın Di mi?" Arabadan inen gelin ve damat, düğün mekânının ana kapısından girerlerken bölümün son başlığını gelin atıyor. Bu başlık, sonu yalana da bağlansa bir evliliğe girişin ilk adımı adeta: "Doğru Söyle Güzel Olmuş muyum?"

Haftaya projemin düğün töreni bölümünü tanıtan hararetli başlıklarla devam edeceğim. İşte birkaç örnek: "Sen Benim Ellerimde Büyüdün", "Komparsitadan Anathema'ya Düğün Müzikleri", "Bizi Arka Masaya Atmışlar". "Alkolü Görünce Keyiflenen Eniştereler ve Alkolle Coşan Bu Enişterelerden Nefret Eden Teyze ve Halalar", "Kendinden Küçük Bir Ergenle Dansa Kalkan Post-ergen Kızlar Üniversiteyi Kazabilir mi?", "Şarkı Bitiminde Hemen Oturan Çiftlerin Seks Hayatı da Kötü mü?", "Piste Çıkıp da Oynamama Sanatı: Alkış Tutan Eller, Yeri Döven Ayaklar", "Pist Mizahı: Kalça Tokuşturmak", "Maşallah Gelin Kıvrak Çıktı Tespiti Bir Övgü mü Yoksa Yergi mi?", "Ne Çalarsa Çalsın Piste Sabit Bakan Yaşlılar Yaşıyor mu?", "Gelinin yakın arkadaşını kendi oğluna beğenen teyzeler başarılı olabilir mi?"...

Çarpışma İpek & Burak

yazar gizer oky

Rahatsızlığımın dolayı birkaç hafta çizemedim, kusura bakmayın.

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Kimdin sen, karşımdaki ev, / Sarı ampul söner onbire doğru."

Behçet Necatigil

"ZAVALLI EŞEĞİM"

Eylül'ün adı var kendi yok. Üç'ü bugün. Şehir yanıyor. (Antalya) Kırılıp kırılıp sadece en tepesinde (yukarı doğru dimdik uzanmış) üç beş ince, taze yaprak bırakılmış, sopa gibi kel çıplak uzun uzun palmyeler kıpırtısız. (niye kırıyorlar o derece "hunharca", ne güzeldi salkım saçak o halleri-) "Kuvvetin saçına gider" diye ikna edip kabak--sıfır numara-- tıraş ederlerdi çocukları, benim çocukluğumun fakir mahallelerinde. Sahiden öyle de inanılırdı, yazık.(daha ekonomik hem, işlerine de gelirdi) Ben şaşırırdım: "nasıl yani anane? "Berberin oğlu mu yenmiş, kasabın oğlu mu?" Diye de sorarlardı orda burda amcalar.

(çok sık sorulurdu çocuklara bilmece--hoş zamanlar--) Et yediği için: kasabın oğlu, zannediyorsan yanılıyorsun maalesef; yanlış çıkardı o. Berberin oğlu yenmiş meğer. Hâlbuki dönemin filmlerinde; herbiri birer zengin prodüktör oğlu, (hepsi "cık" "cık"larla biten) o çocuk yıldızlar; lepiska saçlar olurdu kafalarında. İstisnasız. Alınlarını örten perçemler. Uçuşan sarı uzun saçlarıyla "fakir kenar mahalle çocuğu", "sokak çocuğu" rollerine falan çıkarlardı. Acıklı acıklı konuşurlardı. (pembe pembe, kan damlayan yüzlerine, alınlarına bir parça kara --ayakkabı boyası gibi-- bişey sürülmüş olurdu) Biz elimizde gazozlar, kabak kafalarla seyrederdik. (o kara şeyden yoktuysa da üzerinde,

epey renksiz, solgun olurdu yüzlerimiz) Herneyse, Mutfaktan buzdolabının gurultusu. (ev sesleri; severim. --su borularındaki o gurultular--) Dört gün süren elektriksiz yaşamım. "Allah sevindirmek istediği garib kuluna, önce eşeğini kaybettirip sonra buldurmuş" derler. Oluyor öyle o. Doğru. Çok çok kısa sürüyor yalnız. Hayret verici bir kısalıkta. Ben eh bi gelsin, artık beş on gün bayram yaparım falan sandım. (iki dönerim şıkır şıkır) Maatteessüf. İnsan oğlu nankör. Hemen alıştım. Hemmen. Rezillik. Sanki hiç kaybolmadı. Eşegin ordan bakıp, "nasıl kaybolmuştum di mi abi" dese, hiç başını kaldırmadan, "hı, konuşuruz, bişey bakıyorum da ben şimdi, tamam" diyorsun. Laptop başında. "Öf bu da iyi ki bi kere kayboldu ha, töbe töbe.." falan da demiyor değilsin içinden. Onu da diyorsun. Zavallı eşeğim. Bir metafor olarak bile yetti bak; içimi ısıttı, keşke sahiden olsa da odanın köşesinde öyle saman yese ben yazarken. Canım.

Yeniden; ikinci; Herneyse , Dişçi bekleme odasında muhabbete dalmış, gülüşen

Behçet Necatigil 1916-1979

hastalar gibi ara ara unuttur gibi olsun da birden hatırlatıyor. Kendini. O sızı. O pis sızı. Gözlerinin içinde o malum para biriminin, o'nun işareti olan Varyemez amca gibi. O işaret gözümüzde, içimizde. Kazık çıktı. Göğsümüzde artan bir sıkıntı şeklinde, yükselişini. O melun. Başka bişey konuşurken bile. O orada. Okudum geçen; kimi şirketler fiyatlarını sabit tutarak (anlamayalım diye) gramaj düşürüp, ambalajları küçülteceklermiş. Çaktırmadan. Aynı sanalım diye. Bak bak. Ne akıllar. Aynı fiyata. Aynı peynir, ama bişey mi olmuş buna. bana mı öyle geliyor? Ergenlikte olurdu öyle. İnsan çok çok hızlı büyüdüğünde. O dönem.

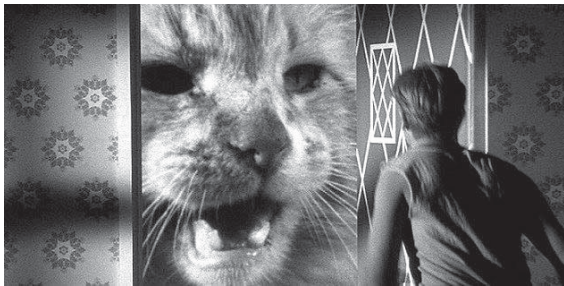

Herşey hafif küçülmüş gibi ansızın. O sandalye küçülmüş gibi hafif. Kapı. (çok ufakken de olur aynı, elbiselerin küçülür, bebek elbisesi haline gelir şaşırırsın) Yapmasınlar öyle. Şirketler. Aklımız karışır. Lütfen. Git gide büyüymüş gibi bir şey. Öyle ünlü bir film vardı görmüştüm. Çocukken. Bir bilim kurgu/korku filmi. O zamanların. Eski, siyah beyaz. "Büyüyen Adam" diye mi oynanıyordu, başka bişey mi tam hatırlamıyorum şimdi.

1957 tarihli o film. Bir nükleer patlamada, radyasyona maruz kalan ordu görevlisi o şahıs, yavaş yavaş büyümeye başlıyordu. Büyüdüğünü değil, etrafındaki her şeyin azar azar küçüldüğünü hissediyordu önce. Onun gibi hissettirecekler bize işte; O peynirlerle, çikolatalarla, sabunlarla falan. Yapmayın lütfen öyle. Tekrar ediyorum. (meraklısı görmeli ama, film çok hoştu: "The Amazing Colossal Man" adı) Terside vardı. O filmin. Bitirirken ondan da bi söz edeyim kısa. O çok daha ünlü. O da aynı yılın filmi; "Kendi Kendine Küçülen Adam" (isim nasıl "kendi kendine") Onu da görün

bence. Diğeri gibi; aynı; (radyoaktif sebeplerle) ama bu sefer tam tersine. Küçülmeye başlıyor adam. Bir parmak kadar boyuyla, elinde bir toplu iğne örümceğe karşı verdiği o savaş... Kedilerin önünden canını zor kurtarması falan filan... Müthişti. Dev kibrit kutuları, ilaç şişeleri, toplu iğneler miğneler... Koskocaman, ama tıpkısı. Nasıl yapmışlar. (o vakitler herşey gerçek) Büyük bir hayretle ağızımız açık ağıla bayla seyrederdik... ("The Incredible Shrinking Man" İngilizce adı 1957" -- benim ara ara, tekrar tekrar seyrettiğim kült filmlerden...--)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Gıft uskur'u bile korkutan adam **TOTOZ!**

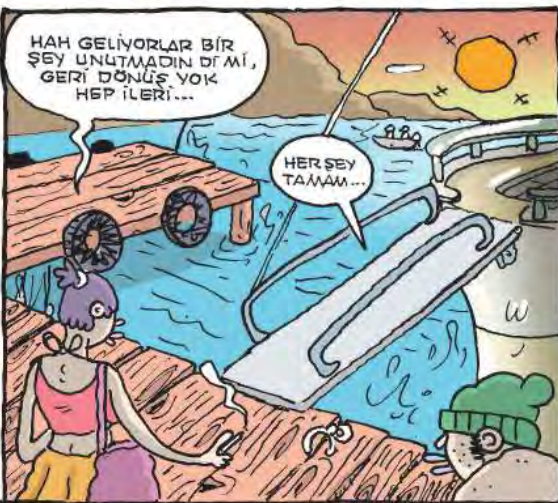
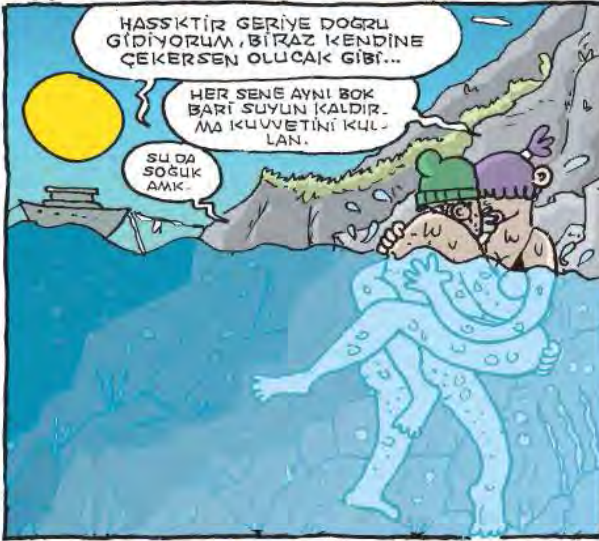

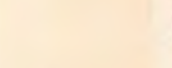
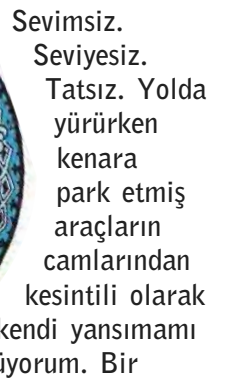
ESNEK ile GENİŞ

Yetkin Gülmen

Nevzat hariç 1450 temiz.

buluyorum kendime. Söb. Şekilsiz. Sincap. Araba camından karşı dükkanın aynalı vitrinine atlıyor yansıma sincap, kendime daha iyi bakma şansı yakalıyorum. Ağlayın dereler, nehirler ağlayın. Yarım saate iş yerinde olacağım, iş arkadaşlarım için ağlayın. Hiçbir şeyden olmasa giydiğim kalın kota bakarken dalıp gidecekler. Dünyadaki vaktimizi ölçen kum saatinin içindeki her bir kum tanesi inciden, elmaştan kıymetliyken; kot pantolona dalıp gitmek, geri gelmeyecek dakikaları giyinmeyi bilmeyen birileri yüzünden kaybetmek ne acı.

Evden “BEN ÇIKIYORUM” diye
iddialarla, kendinden emin
hareketlerle çıkıp eve geri
dönmek onur kırıcı bir
olaydır. Ne avcılık,
ne toplayıcılık, şimdi
gideyim ofiste bir
bilgisayar kullanayım
da gör beni. Bak
bakalım ay başında
maaş yatınca kim
kullanıyormuş o bilgisayarı.

**İSTANBUL
COMICS & ART FESTIVAL**

**CLUB QUARTIER
★ MODA ★
(St. Joseph'liler Derneği)**

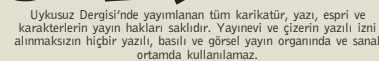
**07-08-09
EYLÜL**

**Dream
Sales
Machine**
İSTANBUL | LONDON

Biletler:
dsmbilet.com

**Radio İletişim
Sponsorları:**
**RADYO
babylon
99.4** **Ø 96.2
eksen**

ÇİZGİ ROMAN **FANZİN** **ANİMASYON** **SÖYLEŞİLER** **İLLÜSTRASYON** **GRÄFFİTİ** **URBAN HACKING** **MÜZİK**

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş., Yenibosna / İSTANBUL **Tel:** 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0 (212) 622 22 22

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 320 TL **Amerika:** 120\$ **Avrupa:** 80€ **Uzakdoğu:** 120\$

(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLİNİZ!

özet:

GEYSU'NUN KİRALADIĞI ARABAYLA TATİLE; ASSOS'A DOĞRU YOL ALMAKTADIRLAR. YER AYIRILAN PANSİYONA AZ BİŞEY KALMIŞTIR

VEE TABİİ Kİ NE BİR RESEPSİYON, NE BİR DANIŞACAK MEVKİİ VARDIR GÖRÜNÖRDE. OYLE Bİ GÜVERCİN ÜRKEKLİĞİ VARDIR Kİ YENİ GELENİN PSİKOLOJİSİNDE

